

[Gottschalck-Hansen.]

ger er formentlig byplanloven, lovb. nr. 242 af 30. april 1949, idet de omhandlede rådighedsindskrænkninger også uden for de i §§ 14 og 15 nævnte tilfælde vil kunne have karakter af ekspropriation. Bemærkelsesværdigt er det, at lovb. om regulering af bymæssige bebyggelser nr. 129 af 13. april 1954 § 14 i skarp modsætning til byplanloven hjemler ejeren krav på erstatning, hvis en byudviklingsplan medfører en værdinedgang“.

Så vidt professor Poul Andersen. Og nu oplever vi, at den højtærede minister søger at få denne bestemmelse ændret, hvad der jo så afgjort og åbenlyst er i direkte strid og konflikt med de synspunkter, som professoren i statsret her har givet udtryk for.

Efter min formening beror det på en fundamental misforståelse, hvis man vil hævde, at den i grundloven tilsikrede ejersbeskyttelse kun skal gælde rådigheden over ejendommen i overensstemmelse med den hidtidige benyttelse. Det kan ikke være tilfældet. Jeg tror derfor, den højtærede minister skulle opretholde den erstatningsbestemmelse, der er nedfældet i den nugældende lovs § 14. Det ville ikke alene være sagligt korrekt, men også i overensstemmelse med de synspunkter, som boligministeren gav udtryk for her i tinget, da han den 21. marts 1959 udtalte:

„De erstatningsbeløb, der hidtil er tilkendt grundejerne, er næppe af en sådan størrelse, at de kan siges på nogen måde at stå i misforhold til de samfundsøkonomisk set meget betydelige fordele i henseende til investeringsbesparelser, som gennemførelsen af byudviklingsplanerne indebærer.“

Så vidt den højtærede boligminister. (Boligministeren [Carl P. Jensen]: Den daværende!) ... Ja vel, men jeg vil håbe, at der er en linje i dette partis politik, således at den omstændighed, at nogle af de damer og de herrer skulle bytte stole eller plads, ikke vil ændre noget i den opfattelse, der er gældende inden for det høje forum. Jeg anbefaler den højtærede boligminister at tage ved lære af sin forgænger. Ministeren er jo en hæderlig mand og vil ikke være nogen vendekåbe, der vil indtage et andet standpunkt — derpå er jeg helt sikker — end det, som hans forgænger har givet udtryk

for, da han i sit høje embede formentlig talte på regeringens vegne.

Jeg vil derfor endnu en gang opfordre ministeren til at fastholde de nugældende erstatningsbestemmelser, ligesom jeg må advare imod den foreslåede nydannelse, der kommer ind i billedet, nemlig den, der giver staten ret til ekspropriation. Ja, jeg håber ikke, jeg forstyrrer samtalen mellem den højtærede justitsminister og den højtærede boligminister — det er sidstnævnte, jeg henvender mig til; jeg vil gerne have, den højtærede minister hører efter. Jeg finder det ganske ejendommeligt, at man også skaber denne nye form for ekspropriation, som skal foretages af staten, og oven i købet hvor der er tale om byplaner, som endnu ikke er godkendt. Det er jo dog i sit princip noget ganske nyt og hidtil ukendt: man vil foretage ekspropriation, hvor disse planer kun er under udarbejdelse, altså noget svævende. Man eksproprierer, om jeg så må sige, på forventet efterbevilling; det er jo det, man gør, men det må være i strid med både lovens bogstav og ånd. Jeg tror, man skal vente med en eventuel ekspropriation, indtil der foreligger endeligt godkendte byplaner. Det må være det sagligt korrekte.

Det ærede medlem hr. Ove Hansen omtalte det nye stk. 3 i § 12 i byplanlovsforslaget, altså ændringen under punkt 2 i det fremsatte forslag, og hævdede, at ejeren ved ekspropriation efter denne lov vil få erstatning efter de gældende regler. Det er fuldstændig, som det ærede medlem siger det. Men jeg vil gerne spørge: hvad er det for regler? Jeg vil gerne på linje med det ærede medlem hr. Axel Kristensen spørge, om det, når man giver denne erstatning, så er brugsværdien eller den eventuelle handelsværdi, man lægger til grund? Jeg slutter mig hundrede procent til de betragtninger, det ærede medlem hr. Axel Kristensen på en saglig og god måde gav udtryk for, da han pegede på de vanskeligheder, der kan opstå, hvor et menneske eksproprieres væk fra sin ejendom og får en erstatning, måske svarende til brugsværdien, og dermed står praktisk talt uden mulighed for at sætte noget nyt i gang. Det ville interessere mig meget, om den højtærede boligminister vil kommentere denne betragtning og oplyse os lidt nærmere om, efter hvilke regler en sådan tænkt erstatning agtes gennemført.